

0:00

BEIA SALABERRI
IRAKASLEA

Kasik gauerdi da eta, udazken be-
tea izateko, beroegi da lo egiteko,
hego haize ufadak berina arteke-
tatik sartzen dira bafaka. Gauer-
di heltzear da, etxea lotan da eta ni ez:
ohean, alfonbrari begira, ni bezala nor
bere biziko metabertsoan murgildurik
alfonbrari begira daudenei pentsatzen
ari naiz. Hain zuzen ere, gauerdi laurden
gutxi dela bururatu zait, laster gauerdi,
0:00, zero pundua, arranguren eta
esperantzen arteko bidegurutze
hori; gero, gaur atzo izanen dela
eta bihar, gaur: egun berri bat, ez-
berdina, agian. Mundua zerbait berrita-
ra jausi daitekeen unea helduko da.

Gauerdi heltzear da. Alta, bihar ez da
izanen egun berria, aurrekoaren okertze
eta bertsio perbertsoagoa baizik. Iraga-
rria da. Alokairu sariak gora eginen dute
%5. Pobreen gizartean, gerla garaiko
arrazionamendu bonoen gisa, eskura-
tuko ditugu txartelak elektrizitatearen
ordaintzeko, txekeak erregaiengatik, ti-
ketak janariarengatik, norbere lanetik
bizitzen ahal ez delako, eta hori dena,
ondotik, asistituak izateaz akusatua
izateko. Metabertsoko ahots batek xu-
xurlatu du: ez baita desiragarria norbere
indarretik bizi ahal izatea?

Gauerdi helduko da eta bihar ez da
egun berria, gaurkoaren jarraipena bai-
no ez. Buruan buklean dut Melody Gar-
dot-ren ahotsa, *your heart is as black as
night* murmurio batean eta anartean,

PAULA ESTÉVEZ

ondoko etxean, pesta gaitza egiten ari
dira, Claude Francois-ren kantua auzo
guziarekin partekatzen dituzte. Dio-
tenez, belaunaldi gazteek artista hilak
entzuten dituzte geroz eta gehiago, eta
aitzinekoek baino gutxiago egiten dute
txortan; eko-antsietateari lotzen dute
kontua, performance beharrerari.

Gauerdi eskas. Kontsumoa eta abe-
rastasuna sekulan deusek ez zituen
trabatu behar. Eta hara urritasuna,
arrarotasuna, indisponibilitatea norma
bilakatzen ari direla. Eta guzi horren
gainetik 49.3. Temperatura baino, bio-
lientzia konstituzionalizatuaren suka-
rraldia da. "Ez baduzu ogirik, jan ezazu
pastiza" zioenari burua moztu ziotela
bururatu zaio. Gaurkoak legeak alde
izanik, zerbait gerta ote dakieke bihar?

Alde orotan, *coming out* ekolo- bol-
txebikoak egiten ditu jendeak, amestuz

goiz lasaiak, egun handia amestu gabe,
lokalki engaiamendua hartuz, dollarrak
ahurtaraka biltzera joateko asmoa aban-
donatuz. Ez da hamarkada kontua, ez da
urte kontua. Arbasoek ehun zizkiguten
oihalak gure babeserako, zilatuak dira
alde orotarik. 40 urte dira iheska ga-
biltzala, Potemkinak eraikitzen direla,
nehondik ere liluratzen ez gaituzte-
nak dagoeneko.

Gau erdi da, ttanko. Arratsal-
dean semeak adierazi didanean
haren etorkizunari begirako kez-
ka, ez dut jakin ihardesten. Eta
galdegin didanean ea bihar ez dudanez
greba egin behar nik ere, noski erantzun
dio, beharko lukeela, behar genukeela
denek, altxatu eta kurritu, bestela, dena
antolatua delako injustziaren manten-
tzeko, bermatzeko, emendatzeko.

Greba, aldi honetan, bai. Bai? Bai.
Agian galdera ez da ea grebara joan
behar den, baizik eta noiz arte, eta ea
zenbat gauza gehiagoren egiteko legiti-
mitate osoa genukeen, legearen ikuspe-
gitik zigorgarriak baina humanitatearen
partetik justifikatuak.

Alegia deusez, gauerdi joan da. Bihar
ez da egun bat gehiago izanen, ez goiz
bat edo greba bat gehiago, bihar duinta-
sunaren konkistaren lehen eguna behar
luke hasteko. Gaur zena atzo bihurtu
da eta bihar, gaur: egun berria eta an-
tzekoa. Mundua zerbait berritara jausi
zitekeen. ●